

МИХАИЛ ЛЕРМОНТОВ СМЪРТТА НА ПОЕТА

Превод от руски: Мария Шандуркова, 2014

chitanka.info

Отмъщение,
владетелю, отмъщение!
Падам в твоите
нозе:
бъди справедлив и
накажи убиеца,
така че неговото
наказание в бъдещите
векове
да възвести на
потомството твоя
справедлив съд
и да е
предупреждение за
злодеите.

*Поет убит! – за чест страдалец,
скосен от хорската мъгла,
с курум в гърди, за правда жаден,
отпусна гордата глава!
Не издържа душата светла
позор, обиди, клевети,
срещу света въстана смело,
единствен той... и бе убит!
Убит! Защо са днес ридания,
хвалби без цел, ненужен плач
и жалък глас за оправдание?
Съдбата сложи свой печат!
Не вий ли гонихте тъй злобно
свободния му, дързък дар
и за забава пак подмолно*

*раздухвахте стаен пожар?
Защо? Веселие... – мъчения
последни той не изтърпя:
угасна пламъка на геня,
венецът славен прецъфтя.*

*Убиецът му равнодушно
насочи своя пистолет:
сърцето глухо бие пусто,
ръка не трепна пред поет.
И що за чудо?... отдалече,
като стотици бежанци,
на лов за щастие дошли,
на нас съдбата го обрече;
с усмивка дръзко той презря
земя, език и чужди нрави;
не пощади и наша слава;
в мига на кървава разправа,
кого уби той, не разбра!*

*И той умря – зарит в могила,
тъй както оня, неизвестен, мили,
певец, сразен от ревността,
възпявана от него с чудна сила,
погубен, както той, с безмилостна ръка.*

*Защо от мирна дружба, нежна, простодушна,
той влезе в този свят и завистлив, и душен
за волното сърце и пламенния нрав?
Защо ръка подаде на клеветник долен,
защо повярва в ласки и лъжите голи,
той, от младостта си хората разбрал?...*

*И стария венец — смениха те със трънен,
увит със лаврите, надянаха му зло:
с игли невидими и върли
раниха славното чело;*

*отровени последните минути
с коварен шепот, с присмех на простак,
и той умря — напразно мъст жадувал,
досада затаил в измамена мечта.
Затихна чудодейна песен,
и няма да се чуе пак:
певецът е в приюта тесен,
устата му е със печат.*

** * **

*А вий, надменните потомци,
известни с подлостта на славени деди,
с петите робски сбирали отломки,
от родове обидени в щастливите игри!
Вий, жадната тълпа, застанала до трона,
палачи сте на Гений, Слава, Свобода!
Таете се под сянка на закона,
безмълвни са пред вас — и правда и съда!...
Но има божии съд, любимци на разврата!
Най-страшен съд: той бди;
несъблазнен от звън на злато,
и мисли, и дела, той знае отпреди.
Ще търсите злословие напразно вие:
не ще ви то помогне, не,
и всичката ви черна кръв не ще измие
кръвта на праведен Поет!*

29 януари — начало февруари 1837

Превод: 19.10.2014 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.